

William R. Forstchen

Een jaar later

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

730 DAGEN SINDS 'DE DAG'

Dit is het BBC NEWS. Het is drie uur 's nachts, Greenwich Oorlogstijd, en dit is het nieuws van vandaag.

Vandaag precies twee jaar geleden begon de oorlog waarin boven het grondgebied van de Verenigde Staten drie EMP-wapens tot ontploffing werden gebracht. Een ander wapen ontplofte voor de Japanse kust en een vijfde, waarvan wordt aangenomen dat het uit koers was geraakt, boven Oost-Europa. De effecten van deze aanval – waarvan wordt aangenomen dat hij werd uitgevoerd door vanuit Iran gesteunde terroristen en Noord-Korea, al is dat nooit bevestigd – zijn tot op de dag van vandaag over de hele wereld merkbaar. Volgens schattingen zijn tachtig procent van alle Amerikanen en meer dan de helft van de bevolking van Japan, Oost-Europa en wat het westen van Rusland en Oekraïne was, ten gevolge van de aanval om het leven gekomen. China wordt in de nasleep van de aanval gezien als de nieuwe supermacht. Grote aantallen Chinese troepen, die als 'humanitair' worden aangeduid, bezetten de westkust van de Verenigde Staten en Japan. Hoewel de rechtstreekse effecten van de aanval West-Europa en ons eigen Verenigd Koninkrijk bespaard zijn gebleven, voelen we hier wel degelijk de diepe economische impact nu de wereld probeert zijn economische en politieke evenwicht te hervinden. In Zuid-Azië woeden nog altijd hevige gevechten na beperkte nucleaire schermutselingen tussen Pakistan en India.

Twee jaar na wat veel mensen 'de Dag' noemen, woonde de koning een herdenkingsplechtigheid bij in Westminster Abbey. Na de dienst

zegde de premier opnieuw toe onze Europese burens te helpen bij de wederopbouw en ook de Verenigde Staten te blijven steunen.

Zo meteen meer over die herdenkingsdienst en de blijvende impact van de Dag, maar nu eerst nieuws over de tijdelijke regering in de Amerikaanse hoofdstad Bluemont, Virginia. De twee weken geleden door de regering aangekondigde mobilisatie van een miljoen mannen en vrouwen voor het Amerikaanse Leger van Nationaal Herstel oftewel het LNH is inmiddels in volle gang. Er zijn meer oproepen verstuurd dan op enig ander moment sinds de Tweede Wereldoorlog. De meerderheid van de Amerikaanse troepenmacht, die op de dag van de aanval in het buitenland was gestationeerd, is nu aan de westelijke en zuidelijke landsgrenzen geplaatst om verdere expansie door buitenlandse mogendheden tegen te gaan.

De missie van het Leger van Nationaal Herstel werd vandaag door de regering herhaald: de veiligheid waarborgen in gebieden in de Verenigde Staten waar nog altijd wetteloosheid heerst, de binnenlandse rust herstellen, helpen bij de wederopbouw en – indien noodzakelijk – de militaire aanwezigheid versterken langs de grenzen waarover disputen bestaan. Ons panel van experts zal straks discussiëren over de implicaties van de vorming van deze nieuwe militaire macht in de Verenigde Staten...

Dan is er deze boodschap voor onze vrienden in Montreal: ‘De stoel staat tegen de deur.’ Ik herhaal: ‘De stoel staat tegen de deur.’

Dan gaan we door met het overige wereldnieuws...

Hoofdstuk 1

DAG 730

‘Papa, ik ben opgeroepen.’

John Matherson, die in zijn leven al de nodige schokken te verwerken had gekregen, leunde vermoeid achterover in zijn stoel en keek op naar zijn dochter Elizabeth. Haar ogen verraadden net als die van bijna iedereen van haar generatie meer ouderdom dan haar achttien jaar. In zijn jeugd had John vaak fotoboeken over de Tweede Wereldoorlog bekeken; wat was het moeilijk om te geloven dat de ‘oude mannen’ op de foto’s in werkelijkheid achttien en negentien waren. Hun ogen drukten de innerlijke kwelling uit van alles wat ze hadden doorstaan, hun ge-laatstrekken waren opgejaagd en afstandelijk. Ze waren niet meer jonge mensen die naar de middelbare school zouden moeten gaan of in hun eerste studiejaar zouden moeten zitten... ze waren, vaak binnen luttele dagen, een heel leven ouder geworden. Ze waren in de woorden van een van de schrijvers ‘voorgoed verouderd tot ver voorbij de gekoesterde jaren van hun jeugd’.

‘Ga zitten, lieverd.’ Hij gebaarde naar de andere kant van zijn bureau in het gemeentehuis van Black Mountain, North Carolina, dat naar hij hoopte nog altijd in de Verenigde Staten van Amerika lag. Op zijn bureau lagen hoge stapels papierwerk die hij moest afhandelen in zijn nieuwe rol als dorpsbestuurder. Alles was met de hand geschreven of getikt op een oude machine van Underwood.

In de vreselijke maanden na de Dag had hij uiteindelijk op basis van de krijgswet een bijna dictatoriale positie geaccepteerd. Toen in het afgelopen jaar weer een zekere stabiliteit was teruggekeerd, had hij zijn

verantwoordelijkheden graag weer afgestaan aan de gemeenteraad. Al dat papierwerk had het verlies van elektriciteit en de nationale infrastructuur overleefd en het was zijn taak als bestuurder om zich hiermee bezig te houden. Hij keek vaak verlangend naar de levenloze computer in de hoek van zijn kantoor, een relik van een vervlogen wereld dat nu stond te verstoffen, precies zoals met de typemachine – die jarenlang half vergeten in een kast had gestaan – was gebeurd voordat hun hele wereld op zijn kop werd gezet.

Zijn oude hyperschone wereld van dagelijks of tweemaal daags douchen op hete zomerdagen, gesteven witte overhemden met schone kraagjes en nette herenschoenen in plaats van afgetrapte laarzen had plaatsgemaakt voor een keer per week baden in de keukengootsteen op zaterdagavond en een wekelijkse, licht bloedige scheerbeurt als voorbereiding op zijn zondagse kerkbezoek, met een scheermes dat hij uit een antiekzaak had gestroopt. Zijn kleren waste hij met de hand in het beekje achter het huis. De kraagjes van zijn hemden begonnen te rafelen en waren blijvend grauw van gruis en zweet.

Er zat een vuil, gehavend randje aan Johns heerlijke nieuwe wereld. Als historicus had hij zich altijd afgevraagd hoe het leven van honderdvijftig jaar eerder rook, hoe het eruitzag, hoe het aanvoelde. Nu leefde hij dat leven, waarin een volle zaal tijdens een bijeenkomst op een warme voorjaarsavond een uitgesproken muskusachtige, ranzige geur had en mensen die ooit pakken en dassen of keurig gestreken jurken hadden gedragen zich vertoonden in versleten spijkerbroeken en gekreukelde, verkleurde hemden. Zondag was de enige dag van de week waarop men nog zijn best deed er netjes bij te lopen. Tenzij iemand in hun huishouden goed overweg kon met de ouderwetse naald en draad droegen de meeste mensen pakken en jurken die een paar maten te groot waren. Hun aanblik deed John denken aan oude daguerreotypen van een vervlogen tijd. Je zag op die antieke foto's zelden iemand met overgewicht. De meeste mensen oogden mager en tanig. Hun kleren gingen als je goed keek al lang mee, behalve bij de rijken.

Ook zijn kantoor in het gemeentehuis maakte een vervallen indruk. Verdwenen waren de geuren van antiseptisch boenen en polijsten, dag en nacht fel licht uit tl-buizen, verse koffie uit een machine waar je een dollarbiljet in deed, airco in de zomer en elektrische verwarming in de winter. Allemaal verdwenen sinds de Dag.

Elizabeth probeerde er nog altijd min of meer verzorgd uit te zien met een quasischoon T-shirt van de universiteit en een rood lint in haar donkere, bijna zwarte paardenstaart. Haar lichaam was net zo pezig als dat van alle anderen en haar spijkerbroek was strak om haar smalle middel gegord. Het kleine beetje extra gewicht dat ze had toen ze zwanger was van Ben was ze allang weer kwijt.

Ze legde een verfrommeld stuk papier op zijn bureau en duwde het in zijn richting. Hij vouwde het open en spreidde het uit terwijl hij zwijgend over zijn kaak wreef.

Net als iedereen had hij geruchten gehoord dat de dienstplicht zou worden afgekondigd door een afgelegen nationale regering waar je zelden iets van hoorde en die Washington, DC, had verlaten en nu opereerde vanuit een verlaten bunkersysteem uit de Koude Oorlog in het noorden van Virginia. Die vage geruchten waren nu bewaarheid dankzij het vel papier dat zijn enige overlevende dochter op zijn bureau had gelegd.

Hij keek weer naar haar op. Ze was achttien, had oorlog en hongersnood meegemaakt en was al moeder. De vader van haar kind was gesneuveld in de strijd tegen de Posse, die hun gemeenschap anderhalf jaar eerder had aangevallen. Ze leek in talloze opzichten op die achttienjarige veteranen van Normandië en Iwo Jima die zoveel ouder waren dan hun jaren. Maar ze was zijn kind, zijn enige dochter. Hij kon nog altijd haar gezicht als pasgeborene zien, de ogen van haar jaren geleden gestorven moeder, die ogen die zo makkelijk volliepen met tranen als ze troost zocht voor een wondje op haar knie, de flonkerende ogen van een lachend meisje van twaalf, de schrandere blik van een zestienjarige die wist dat ze haar ‘papa’ nog altijd met een blik en een glimlach om haar vinger kon winden. Net als bij alle andere ouders die in de loop van de tijd in de ogen van kinderen hadden gestaard van wie de overheid op eens had besloten dat ze oud genoeg waren om te vechten en te sterven, sloeg de angst hem om het hart. Ze namen hem zijn kind af en ze zou hoogstwaarschijnlijk nooit meer terugkeren.

Hij gebarde nogmaals dat ze moest gaan zitten en keek naar het papier. Terwijl ze plaatsnam in de stoel naast zijn bureau deed ze iets wat ze sinds ze was opgegroeid niet vaak meer deed: ze nam zijn hand in de hare terwijl hij de brief bekeek.

‘Gegroet, medeburger. In opdracht van de president van de Verenigde Staten...’

De president?

De president van de Verenigde Staten. Hij moest soms denken aan de man die het ambt had bekleed op de Dag. Het gerucht deed de ronde dat het Witte Huis op voorhand voor de aanval was gewaarschuwd en dat de president aan boord van Air Force One haastig uit Washington was geëvacueerd, maar dat het vliegtuig verbijsterend genoeg niet voldoende ‘gehard’ was tegen de EMP-aanval en ergens boven West Virginia was neergestort. De president van nu? Er was een discussie gevoerd omdat een jonge senator uit het westen had beweerd dat hij de wettige opvolger was, maar de meeste mensen, vooral de overlevenden in het oosten, hadden een jong kabinetslid erkend met een hoofdkwartier in Bluemont, Virginia. De brief was opgesteld volgens een standaardformule, deed denken aan soortgelijke brieven uit conflicten van lang geleden en eindigde met de onontkoombare mededeling dat Elizabeth zich binnen drie dagen moest melden in het kantoor van de ‘federale bestuurder’ in het gerechtsgebouw van Buncombe County om te worden opgenomen in het Leger van Nationaal Herstel. Als ze wegbleef, zou ze worden vervolgd en gestraft.

Toen hij klaar was, las hij de brief meteen opnieuw. Hij had die nacht een wachtdienst gedraaid en was moe. Hij wreef in zijn ogen terwijl hij Elizabeth aankeek, die tegenover hem zat. Geen tranen op haar gezicht, geen hysterie, geen reactie.

De federale bestuurder in Asheville. Dat moest die nieuwe ambtenaar zijn, Dale Fredericks, die ongeveer een maand geleden naar Asheville was gekomen om het volledige bataljon reguliere legertroepen te vervangen dat daar de afgelopen winter gestationeerd was geweest maar later naar Texas was verplaatst.

John had veel steun van de reguliere troepen gehad bij zijn pogingen de regio te herorganiseren. Ze hadden communicatiekanalen geopend met radioapparatuur die ze hadden meegenomen van hun buitenlandse missie. De technici hadden zelfs plaatselijke zendamateurs geholpen hun spullen te repareren en iets van een netwerk op te zetten. Ook waren ze behulpzaam geweest bij de bestrijding van de rondtrekkende militieën die collectief bekendstonden als *reivers*, een oude Schots-Ierse term voor outlaws.

Toen het leger vertrok, arriveerden de vervangende troepen met weinig omhaal per helikopter vanuit het verre Charleston, South Carolina. John

had via de postkoerier een gedrukt briefje uit Asheville ontvangen waarin hun komst werd bevestigd en waarin verder stond dat hij in de nabije toekomst net als de andere gemeenschapsleiders zou worden benaderd voor een bijeenkomst om de reorganisatie van de gemeenschappen in het westen van North Carolina te bespreken. Dat was welkom nieuws, want er waren voortdurend problemen met de reivers die zich ten noorden van Mount Mitchell ophielden. Na dat briefje had hij echter niets meer gehoord... tot vandaag.

Nu was het eerste bericht over het herstel van de entiteit waarover iedereen met gevoelens van trots en nostalgie sprak – de Verenigde Staten van Amerika – gekomen in de vorm van een oproep van een of andere instantie die zijn Elizabeth bij hem zou weghalen. Ik heb al een kind verloren, dacht hij. Lieve god, niet nog een.

Zijn gedachten dwaalden af naar Jennifer, Elizabeths jongere zus die was gestorven vanwege de ineenstorting van het Amerikaanse systeem van medische bevoorrading dat ooit zo onaantastbaar had geleken. Zijn jongste dochter was bij gebrek aan een paar ampullen insuline in zijn armen gestorven. Dat gedeelte van zijn leven stopte hij weg om zijn geestelijke gezondheid te behouden. Geen ouder zou ooit zijn kind moeten begraven, maar hij had het gedaan. Hij bleef Elizabeth aankijken en verborg zijn gedachten aan Jennifer. Hij wilde kalm en evenwichtig overkomen.

Hij probeerde zijn gedachten op orde te brengen terwijl hij naar haar keek. Ik ben haar vader. Ze is mijn dochter van achttien. Ze zou nog een kind moeten zijn, niet een jonge moeder die het leger in gaat. Hij schudde zijn hoofd, dwong zichzelf geruststellend te glimlachen en gooide het document naar haar terug.

‘Belachelijk. Je bent de moeder van een baby van veertien maanden. Dat is altijd een reden tot dienstuitstel geweest.’

‘Zo is het niet meer, papa. Je hebt niet goed gelezen,’ antwoordde ze terwijl ze de brief pakte en omdraaide. Het document was vanwege de papierschaarste aan beide kanten bedrukt. Hij was vergeten het papier om te draaien en de kleine lettertjes te lezen.

‘Op basis van een uitvoeringsbevel,’ las ze emotioneel voor, ‘worden alle eerder geldende redenen voor uitstel vanaf heden ingetrokken, met uitzondering van aantoonbare zware lichamelijke beperkingen. Dienstplichtigen met van hen afhankelijke kinderen moeten voor die kinderen

een passend onderkomen vinden. Schending van deze regels leidt tot vervolging op basis van Nooduitvoeringsbevel 303.’

Koude rillingen joegen over zijn rug. Hij had eerder over Nooduitvoeringsbevel 303 gehoord. Het gaf overheidsambtenaren het recht de doodstraf te laten voltrekken. Hij had zelf mensen geëxecuteerd in de maanden na de Dag, te beginnen met twee medicijndieven. Dat had hij gedaan zonder uitvoeringsbevel, maar met de steun van de dorpsbewoners, die zo’n draconische maatregel steunden omdat het voortbestaan van het dorp op het spel stond. Hij had met die beslissingen geworsteld en had er nog altijd nachtmerries over. Maar toen hij naar zijn dochter keek, drong de ironie tot hem door: zij liep nu het risico door soortgelijke maatregelen te worden getroffen.

Ze gaf de brief weer aan hem.

‘Zat dit bij de ochtendpost uit Asheville?’ vroeg hij.

‘Ja, en ik ben de enige niet. Mabel van het postkantoor zei dat er honderddertien waren gearriveerd.’

‘Weet je dat zeker? Honderddertien?’

‘Ja, papa.’ Nu klonk er een bang meisje door in haar stem. ‘Ik ben hierheen gerend om het je te vertellen. Veel mensen komen naar het postkantoor en zijn duidelijk niet blij.’

Hij nam het nieuws in zich op, stond op uit zijn stoel en liep naar de deur die toegang gaf tot het kantoor van de telefonist.

‘Jim, wil je Mabel voor me bellen?’ vroeg hij. Hij liep weer zijn kantoor in en pakte de ouderwetse telefoon.

In het gemeentehuis was een ouderwets telefoonsysteem geïnstalleerd dat ze uit het museum op State Street hadden gehaald. Wat vroeger ‘interlokaal bellen’ heette, was nu een telefoontje naar Asheville in het westen of Old Fort in het oosten, al circuleerde het gerucht dat men in Morganton, zestig kilometer verderop, voldoende koperdraad had gevonden om een lijn naar Black Mountain aan te leggen. Zijn telefoon maakte een geluid dat hem aan zijn jeugd deed denken en hij nam op.

‘Postkantoor van de Verenigde Staten, met Mabel Parsons.’

Hij glimlachte. Ze hield vast aan de oude rituelen hoewel ze de enige was die ooit nog werkte in dat kantoor, dat niet alleen meer zijn traditionele functie had maar ook een dorpscentrum voor nieuws en roddel was geworden.

‘John Matherson hier. Alles goed, Mabel? Voelt je man zich al beter?’

‘Hij is sinds gistermiddag stabiel, John. Enorm bedankt voor je aanvraag voor antibiotica. We staan bij je in het krijt.’

‘Geen probleem, Mabel. De jongelui op de universiteit maken meer dan genoeg in het scheikundelab, dus dat zit wel goed.’

‘Waarom bel je, John? Vast niet om te vragen hoe het met George gaat.’

Hij hoorde enige frictie in haar stem. Mabel deed niet aan koetjes en kalfjes.

‘Oké, Mabel. Mijn dochter Elizabeth komt net van het postkantoor met een oproep voor militaire dienst. Ze zei dat er een groot aantal is gearriveerd vanuit Asheville. Wat is er in vredesnaam aan de hand?’

‘Ik heb er honderddertien ontvangen, John. Maar je weet donders goed dat ik andermans post niet met je mag bespreken. Dat is de oude gelofte van onze dienst. Maar inderdaad, ik doe ze op dit moment in de postbussen. Ik mag je wel vertellen dat ik de indruk heb dat ongeveer de helft bestemd is voor studenten van de universiteit; de rest is voor jongeren uit de stad. Ze moeten zich allemaal melden bij dat LNH.’

‘Ik kom er meteen aan,’ zei John. Hij hing op zonder haar antwoord af te wachten. Hij keek opnieuw naar zijn dochter. Hij werd geacht de leider van de gemeenschap te zijn en beslissingen te nemen uit naam van iedereen. Maar nu deden al zijn verantwoordelijkheden en al die jaren van opleiding en dienstverlening in het leger niet ter zake. De kwestie waar hij in zijn hart mee worstelde, ging over zijn dochter, zijn enige overgebleven kind, dat zelf moeder was. Het ging om zijn vlees en bloed, zijn kind. Iedere ouder zou zo hebben gereageerd.

Hij wreef over de stoppels op zijn kin. Het was zaterdagochtend. Vanavond zou Makala, zijn vrouw, hem scheren met een ouderwets scheermes, een kunst die hij nooit onder de knie had gekregen. Misschien waren het haar jaren als hoofdverpleegster op de afdeling cardiologie die haar het vertrouwen met een vlijmscherp mes gaven. Wegwerpmesjes waren antieke geschiedenis geworden.

Hij voelde zich na een lange nachtelijke wachtdienst vies en onverzorgd. Bovendien deed zijn kaak pijn vanwege die verdomde kies waar hij al een maand last van had. Makala had hem eindelijk overgehaald een gevreesd bezoek aan de tandarts te doorstaan. Daarna stonden een bad in het beekje en een scheerbeurt gepland, en dan lekker ontspannen

op zijn vrije dag. Maar dat moest nu allemaal wachten. Hij keek Elizabeth aan.

‘Vooruit meid, we gaan.’

‘Mag ik rijden, papa?’ vroeg Elizabeth terwijl ze zijn kantoor uitliepen. Ze stak haar hand uit en glimlachte hem hartverwarmend toe. Hij dacht aan de tijd waarin zijn tienerdochter haar vader met een glimlach in de luren legde als ze de gezinsauto nodig had.

De Edsel uit 1958, ooit het trotse bezit van zijn schoonmoeder, was Johns uit duizenden herkenbare dienstauto geworden. Daarnaast was hij ook steeds meer een bron van schuldgevoelens. Na zijn verhuizing naar Montreat, nadat zijn huis in de strijd tegen de Posse was verwoest, woonde hij nu op vier kilometer van zijn kantoor in het dorp. Soms, vooral op mooie voorjaars- en herfstochtenden, genoot hij van de wandeling. Voor de opkomst van de auto had immers iedereen afstanden van minder dan een aantal kilometers lopend afgelegd. Maar het was al een paar keer gebeurd dat er tijdens zijn wandeling naar het gemeentehuis, een uur heen en een uur terug, iets was voorgevallen wat zijn onmiddellijke aandacht vereiste. En dus had de gemeenteraad hem na veel officieel gesteggel gedwongen een rantsoen van twintig liter benzine per week te accepteren, genoeg voor honderdtwintig kilometer.

In de ondergrondse tank bevond zich nog een voorraadje van enkele duizenden liters, dat in behoedzame porties werd verstrekt aan de eigenaren van officiële voertuigen. De benzine die uit achtergelaten auto’s was gepompt, verloor zijn kracht, al beweerde Jim Bartlett, de Volkswagen-man uit het dorp, dat hij werkte aan een formule om die brandstof weer bruikbaar te maken.

Dat hij de Edsel alleen voor zakelijk gebruik had, was een luxe die hem nog altijd met schuldgevoelens vervulde. Altijd als hij iemand het dorp in of uit zag lopen, gaf hij diegene een lift om die gevoelens te temperen.

‘We gaan lopen, Elizabeth. Het is exact een half stratenblok van hier naar het postkantoor.’ Hij liep weg met de voor een man van één meter vijffennegentig karakteristieke lange passen. Hij vond het heerlijk de ochtendlucht in te ademen na een lange nacht de wacht houden in het gemeentehuis. Voordat hij het gebouw verliet, liet hij Jim weten waar hij naartoe ging. Hij vroeg hem aan dominee Black, die de wacht zou overnemen, te vertellen dat de nacht ditmaal eens rustig was verlopen.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

WILLIAM R. FORSTCHEN

Een seconde later

‘Groot compliment aan Forstchen voor het realistische beeld dat hij schetst. Het eerste deel is veelbelovend; hoe ontwikkelt het zich in boek 2?’ – *ThrillZone*

Een EMP-puls is de meest reële dreiging voor het voortbestaan van de mensheid

Geschiedenisprofessor John Matherson woont in Black Mountain, North Carolina. Terwijl hij bezig is om een barbecue voor zijn kinderen voor te bereiden, valt opeens alle elektriciteit uit. Aanvankelijk lijkt het een stroomstoring en is het van het ene moment op het andere oorverdovend stil. Het leven van John en zijn kinderen zal voor altijd ingrijpend anders zijn.

De oorlog barstte los voordat iemand er maar erg in had en duurde welgeteld één seconde. Plotseling worden de Verenigde Staten teruggeworpen naar het stenen tijdperk en stort de samenleving in hoog tempo ineen. Een electromagnetic pulse (EMP) vaagde in één klap de totale elektrische infrastructuur weg waardoor niets meer werkt: verwarming, airco, computers, banken, ziekenhuizen, auto's, vliegtuigen en alle andere apparaten en voertuigen waar elektronica in zitten.

Maar wat doe je als je geen boodschappen meer kunt doen omdat de kassa niet werkt? Wat is contant geld dan nog waard? En hoe kom je van A naar B zonder andere vervoersmiddelen dan je eigen twee benen? Weet je de weg in je eigen huis in het donker? Maar de meest zorgwekkende vraag is:

Hoe ver gaan anderen om te overleven?

ISBN 978 90 452 1581 5 | ISBN e-book 978 90 452 1591 4